

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący)

SSN Leszek Bosek

SSN Marek Siwek (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi G. R.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie VI Kow (...),

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 28 września 2020 r.

- I. **pozostawia skargę bez rozpoznania,**
- II. **zwalnia skarżącego od wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

W dniu 24 lipca 2020 r. G. R. wniósł skargę na przewlekłość postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie VI Kow (...). W treści skargi domagał się wyznaczenia „jak najszybszego terminu” posiedzenia w sprawie „o zażalenie warunkowego przedterminowego zwolnienia” bowiem jak wskazał, 8 czerwca 2020 r. wniósł zażalenie w swojej sprawie do Sądu Apelacyjnego, a do dnia wniesienia skargi nie został zawiadomiony o terminie posiedzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należy pozostawić bez rozpoznania.

W myśl art. 2 ust. 1 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej: ustawa z o skardze na przewlekłość) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Odstępstwo od tej zasady zawarte jest jednak w przepisie art. 2 ust. 1b wskazanej ustawy, gdzie jednoznacznie stwierdzono, że przywołanego przepisu art. 2 ust. 1 tej ustawy nie stosuje się w sprawach, o których mowa w art. 1 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 1997 r., nr 90, poz. 557 z późn. zm.), chyba że dotyczą one obowiązku naprawienia szkody, zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub nawiązki orzeczonej na rzecz pokrzywdzonego.

Postępowanie, którego dotyczy niniejsza skarga, jest postępowaniem w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia, a więc nie należy do żadnej z wyjątkowych kategorii spraw określonych w art. 2 ust. 1b ustawy o skardze na przewlekłość, w których możliwe jest wniesienie skargi na przewlekłość postępowania w postępowaniu karnym wykonawczym.

Z tego powodu wniesiona skarga jest niedopuszczalna z mocy ustawy, co z kolei obliguje do pozostawienia jej bez rozpoznania, stosownie do treści art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość.

Rozstrzygnięcie z pkt. II uzasadnia treść art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, gdyż uiszczenie wydatków przez skarżącego, zważywszy na jego sytuację zarobkową, byłoby zbyt uciążliwe.